

אסתר

א,א ויהי, בימי אחשורוש: הוא אחשורוש, המלך מהדו ועד-כוש--שבע ועשרים ומאה, מדינה. **א,ב** בימים, ההם--כשבת המלך אחשורוש, על כסא מלכותו, אשר, בשושן הבירה. **א,ג** בשנת שלוש, למלכו, עשה משתה, לכל-שריו ועבדיו: חיל פרס ומדי, הפרתמים ושרי המדינות--לפניו. **א,ד** בהראתו, את-עשר כבוד מלכותו, ואת-יקר, תפארת גדולתו; ימים רבים, שמונים ומאת יום. **א,ה** ובמלואת הימים האלה, עשה המלך לכל-העם הנמצאים בשושן הבירה למגדול ועד-קטן משתה--שבעת ימים: בחצר, גנת ביתו המלך. **א,ו** חור כרפס ותכלת, אחוז בחבלי-בוץ וארגמן, על-גלילי כסף, ועמודי שש; מטות זהב וכסף, על רצפת בהט-ושש--וידר וסחרת. **א,ז** והשקות בכלי זהב, וכלים מכלים שונים; ויין מלכות רב, כנד המלך. **א,ח** והשתיה כדת, אין אנס: כי-כן יסד המלך, על כל-רב ביתו--לעשות, כרצון איש-ואיש. { ס }

א,ט גם ושתי המלכה, עשתה משתה נשים--בית, המלכות, אשר, למלך אחשורוש. **א,י** ביום, השביעי, כטוב לב-המלך, ביין--אמר למהומן בדתא חרבונא בנתא ואבגתא, זתר וכרפס, שבעת הסריסים, המשרתים את-פני המלך אחשורוש. **א,יא** להביא את-ושתי המלכה, לפני המלך--בכתר מלכות: להראות העמים והשרים את-נפיה, כי-טובת מראה היא. **א,יב** ותמאן המלכה ושתי, לבוא בדבר המלך, אשר, בנד הסריסים; ויקצף המלך מאד, וחמתו בערה בו. { ס }

א,יג ויאמר המלך, לחכמים ידעי העתים: כי-כן, דבר המלך, לפני, כל-ידעי דת ודין. **א,יד** והקרב אליו, כרשנא שתת אדמתא תרשיש, מרס מרסנא, ממוכן--שבעת שרי פרס ומדי, ראי פני המלך, הישבים ראשנה, במלכות. **א,טו** כדת, מה-לעשות, במלכה, ושתי-- על אשר לא-עשתה, את-מאמר המלך אחשורוש, בנד, הסריסים. { ס }

א, טז ויאמר מומכן (ממוכן), לפני המלך והשרים, לא על-המלך לבדו, עתה ושתי המלכה: כי על-כל-השרים, ועל-כל-העמים, אשר, בכל-מדינות המלך אחשוורוש. **א, יז** כי-יצא דבר-המלכה על-כל-הנשים, להבזות בעליהן בעיניהן: באמרם, המלך אחשוורוש אמר להביא את-ושתי המלכה לפניו--ולא-באה. **א, יח** והיום הזה תאמרנה שרות פרס-ומדי, אשר שמעו את-דבר המלכה, לכל, שרי המלך; וכדי, בזיון וקצף. **א, יט** אם-על-המלך טוב, יצא דבר-מלכות מלפניו, ויכתב בדתי פרס-ומדי, ולא יעבור: אשר לא-תבוא ושתי, לפני המלך אחשוורוש, ומלכותה יתן המלך, לרעותה הטובה ממנה. **א, כ** ונשמע פתגם המלך אשר-יעשה בכל-מלכותו, כי רבה היא; וכל-הנשים, יתנו יקר לבעליהן--למגדול, ועד-קטן. **א, כא** וייטב, הדבר, בעיני המלך, והשרים; ויעש המלך, כדבר ממוכן. **א, כב** וישלח ספרים, אל-כל-מדינות המלך--אל-מדינה ומדינה ככתבה, ואל-עם ועם כלשונו: להיות כל-איש שרר בביתו, ומדבר כלשון עמו. { ס }

{ **ב, א** אחר, הדברים האלה, כשם, חמת המלך אחשוורוש--זכר את-ושתי ואת אשר-עשתה, ואת אשר-נגזר עליה. **ב, ב** ויאמרו נערי-המלך, משרתיו: יבקשו למלך נערות בתולות, טובות מראה. **ב, ג** ויפקד המלך פקידים, בכל-מדינות מלכותו, ויקבצו את-כל-נערה-בתולה טובת מראה אל-שושן הבירה אל-בית הנשים, אל-יד הגא סריס המלך שמר הנשים; ונתון, תמרקיהן. **ב, ד** והנערה, אשר תיטב בעיני המלך--תמלך, תחת ושתי; וייטב הדבר בעיני המלך, ויעש כן. { ס } **ב, ה** איש יהודי, הגה בשושן הבירה; ושמו מרדכי, בן גאיר בן-שמעי בן-קיש--איש ימיני. **ב, ו** אשר הגלה, מירושלים, עם-הגלה אשר-הגלתה, עם יכניה מלך-יהודה--אשר הגלה, נבוכדנצר מלך בבל. **ב, ז** ויהי אמן את-הדסה, היא אסתר בת-דוד--כי אין לה, אב ואם; והנערה יפת-תואר, וטובת מראה, ובמות אביה ואמה, לקחה מרדכי לו לבת. **ב, ח** ויהי, בהשמע דבר-המלך ודתו, ובהקבץ נערות רבות אל-שושן הבירה, אל-יד הגי; ותלקח אסתר אל-בית המלך, אל-יד הגי שמר הנשים. **ב, ט** ותיטב הנערה בעיניו, ותשא חסד לפניו, ויבהל את-תמרוקיה ואת-מנותה

לתת לה, ואת שבע הנערות הראיות לתת-לה מבית המלך; וישנה ואת-נערותיה לטוב, בית הנשים. **ב**,י לא-הגידה אסתר, את-עמה ואת-מולדתה: כי מרדכי צוה עליה, אשר לא-תגיד. **ב**,יא ובכל-יום ויום--מרדכי מתהלך, לפני חצר בית-הנשים: לדעת את-שלוש אסתר, ומה-יעשה בה. **ב**,יב ובהגיע תר נערה ונערה לבוא אל-המלך אחשוורוש, מקץ היות לה פדת הנשים שנים עשר חדש--כי כן ימלאו, ימי מרוקיהן: ששה חדשים, בשמן המור, וששה חדשים בפשמים, ובתמרוקי הנשים. **ב**,יג ובזה, הנערה באה אל-המלך--את כל-אשר תאמר ינתן לה, לבוא עמה, מבית הנשים, עד-בית המלך. **ב**,יד בערב היא באה, ובבקר היא שבה אל-בית הנשים שני, אל-יד שעשגז סריס המלך, שמר הפילגשים: לא-תבוא עוד אל-המלך, כי אם-חפץ בה המלך ונקראה בשם. **ב**,טו ובהגיע תר-אסתר בת-אביחיל דד מרדכי אשר לקח-לו לבת לבוא אל-המלך, לא בקשה דבר--כי אם את-אשר יאמר הגי סריס-המלך, שמר הנשים; ותהי אסתר נשאת חן, בעיני כל-ראיה. **ב**,טז ותלקח אסתר אל-המלך אחשוורוש, אל-בית מלכותו, **בחדש העשירי, הוא-חדש טבת--** בשנת-שבע, למלכותו. **ב**,יז ויאהב המלך את-אסתר מכל-הנשים, ותשא-חן וחסד לפניו מכל-הבתולות; וישם פת-מלכות בראשה, וימליכה תחת ושתי. **ב**,יח ויעש המלך משתה גדול, לכל-שריו ועבדיו--את, משתה אסתר; והנחה למדינות עשה, ויתן משאת פיז המלך. **ב**,יט ובהקבץ בתולות, שנית; **וימרדכי, יושב בשער-המלך.** **ב**,כ אין אסתר, מגדת מולדתה ואת-עמה, כאשר צוה עליה, מרדכי; ואת-מאמר מרדכי אסתר עשה, כאשר היתה באמנה אתו. { ס }

ב,כא בימים ההם, ומרדכי יושב בשער-המלך; קצף בגתו ותירש שני-סריסי המלך, משמרי הסף, ויבקשו לשלח יד, במלך אחשוורוש. **ב**,כב ויודע הדבר למרדכי, ויגד לאסתר המלכה; ותאמר אסתר למלך, בשם מרדכי. **ב**,כג ויבקש הדבר וימצא, ויתלו שניהם על-עץ; ויפתב, בספר דברי הימים--לפני המלך. { ס }

ג,א אחר הדברים האלה, גדל המלך אחשורוש את-המן בן-המדתא האגגי-וינשאהו; וישם, את-כסאו, מעל, כל-השרים אשר אתו. ג,ב וכל-עבדי המלך אשר-בשער המלך, כרעים ומשתחווים להמן--כי-כו, צוה-לו המלך; ומרדכי--לא יכרע, ולא ישתחוה. ג,ג ויאמרו עבדי המלך, אשר-בשער המלך--למרדכי: מדוע אתה עובר, את מצות המלך. ג,ד ויהי, באמרם (כאמרם) אליו יום ויום, ולא שמע, אליהם; ויגידו להמן, לראות היעמדו דברי מרדכי--כי-הגיד להם, אשר-הוא יהודי. ג,ה וירא המן--כי-אין מרדכי, כרע ומשתחוה לו; וימלא המן, חמה. ג,ו ויבז בעיניו, לשלח יד במרדכי לבדו--כי-הגידו לו, את-עם מרדכי; ויבקש המן, להשמיד את-כל-היהודים אשר בכל-מלכות אחשורוש--עם מרדכי. ג,ז בחדש הראשון, הוא-חדש ניסן, בשנת שתיים עשרה, למלך אחשורוש: הפיל פור הוא הגורל לפני המן, מיום ליום ומחדש לחדש שנים-עשר--הוא-חדש אדר. {ס}

ג,ח ויאמר המן, למלך אחשורוש--ישנו עם-אחד מפזר ומפרד בין העמים, בכל מדינות מלכותך; ודתיהם שנות מכל-עם, ואת-דתי המלך אינם עשים, ולמלך אין-שנה, להניחם. ג,ט אם-על-המלך טוב, יכתב לאבדם; ועשרת אלפים כפר-כסף, אשקול על-ידי עשי המלאכה, להביא, אל-גנזי המלך. ג,י ויסר המלך את-טבעתו, מעל ידו; ויתנה, להמן בן-המדתא האגגי--צרר תיהודים. ג,יא ויאמר המלך להמן, הכסף נתון לך; והעם, לעשות בו כטוב בעיניך. ג,יב ויקראו ספרי המלך בחדש הראשון, בשלושה עשר יום בו, ויכתב בכל-אשר-צוה המן אל אחשורפני-המלך ואל-הפחות אשר על-מדינה ומדינה ואל-שרי עם ועם, מדינה ומדינה ככתבה ועם ועם כלשונו: בשם המלך אחשורוש נכתב, ונחתם בטבעת המלך. ג,יג ונשלוח ספרים בידי הרצים, אל-כל-מדינות המלך--להשמיד להרג ולאבד את-כל-היהודים מנער ועד-זקן טף ונשים ביום אחד, בשלושה עשר לחדש שנים-עשר הוא-חדש אדר; ושללם, לבוז. ג,יד פתשגו הכתב, להנתן דת בכל-מדינה ומדינה, גלוי, לכל-העמים--להיות עתדים, ליום הזה. ג,טו הרצים יצאו דחופים, בדבר המלך, והדת נתנה, בשושן הבירה; והמלך והמן ישבו לשותות, והעיר שושן נבוכה.

{ ס } ד, א ומרדכי, ידע את-כל-אשר נעשה, ויקרע מרדכי את-בגדיו, וילבש שק ואפר ; ויצא בתוך העיר, ויזעק זעקה גדולה ומרה. ד, ב ויבוא, עד לפני שער-המלך : כי אין לבוא אל-שער המלך, בלבוש שק. ד, ג ובכל-מדינה ומדינה, מקום אשר דבר-המלך ודתו מגיע-אבל גדול ליהודים, וצום ובכי ומספד ; שק ואפר, יצע לרבים. ד, ד ותבואינה (ותבואנה) נערות אסתר וסריסה, ויגידו לה, ותתחלחל המלכה, מאד ; ותשלח בגדים להלביש את-מרדכי, ולהסיר שכו מעליו--ולא קבל. ד, ה ותקרא אסתר להתך מסריסי המלך, אשר העמיד לפניה, ותצוהו, על-מרדכי--לדעת מה-זה, ועל-מה-זה. ד, ו ויצא התך, אל-מרדכי-אל-רחוב העיר, אשר לפני שער-המלך. ד, ז ויגד-לו מרדכי, את כל-אשר קרהו ; ואת פרשת הכסף, אשר אמר המן לשקול על-גנזי המלך ביהודיים (ביהודים)--לאבדם. ד, ח ואת-פתשגן כתב-הדת אשר-נתן בשושן להשמידם, נתן לו--להראות את-אסתר, ולהגיד לה ; ולצוות עליה, לבוא אל-המלך להתחנן-לו ולבקש מלפניו--על-עמה. ד, ט ויבוא, התך ; ויגד לאסתר, את דברי מרדכי. ד, י ותאמר אסתר להתך, ותצוהו אל-מרדכי. ד, יא כל-עבדי המלך ועם-מדינות המלך ידעים, אשר כל-איש ואשה אשר יבוא-אל-המלך אל-החצר הפנימית אשר לא-יקרא אחת דתו להמית, לבד מאשר יושיט-לו המלך את-שרביט הזהב, וחינה ; ואני, לא נקראתי לבוא אל-המלך--זה, שלוש יום. ד, יב ויגידו למרדכי, את דברי אסתר. ד, יג ויאמר מרדכי, להשיב אל-אסתר : אל-תדמי בנפשך, להמלט בית-המלך מכל-היהודים. ד, יד כי אם-החרש תחרישי, בעת הזאת--**רוח והצלה יעמוד ליהודים ממקום אחר**, ואת ובית-אביך תאבדו ; ומי יודע--אם-לעת פזאת, הגעת למלכות. ד, טו ותאמר אסתר, להשיב אל-מרדכי. ד, טז לך פנוס את-כל-היהודים הנמצאים בשושן, וצומו עלי ואל-תאכלו ואל-תשתו שלשת ימים לילה ויום--גם-אני

וְנִעַרְתִּי, אָצוּם כּוֹ; וּבָכֹן אָבוֹא אֶל-הַמֶּלֶךְ, אֲשֶׁר לֹא-כֹדֶת, וְכֹאֲשֶׁר אֲבִדְתִּי, אֲבִדְתִּי. ד, וְיִזְעַב, מְרַדְּכִי; וַיַּעַשׂ, כְּכֹל אֲשֶׁר-צִוְתָה עָלָיו אֲסִתֵּר.

ה, א וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי, וַתִּלְבַּשׂ אֲסִתֵּר מְלָכוֹת, וַתַּעֲמֵד בַּחֲצַר בֵּית-הַמֶּלֶךְ הַפְּנִימִית, נֹכַח בֵּית הַמֶּלֶךְ; וְהַמֶּלֶךְ יוֹשֵׁב עַל-כִּסֵּא מְלָכוֹתָו, בְּבֵית הַמְּלָכוֹת, נֹכַח, פֶּתַח הַבַּיִת. ה, ב וַיְהִי כִרְאוֹת הַמֶּלֶךְ אֶת-אֲסִתֵּר הַמְּלָכָה, עֹמֶדֶת בַּחֲצַר--נִשְׁאַה חוֹן, בְּעֵינָיו; וַיּוֹשֶׁט הַמֶּלֶךְ לְאֲסִתֵּר, אֶת-שְׂרָבִיט הַזֶּהָב אֲשֶׁר בְּיָדוֹ, וַתִּקְרַב אֲסִתֵּר, וַתִּגַּע בְּרֹאשׁ הַשְּׂרָבִיט. ה, ג וַיֹּאמֶר לָהּ הַמֶּלֶךְ, מַה-לָּךְ אֲסִתֵּר הַמְּלָכָה; וּמַה-בְּקִשְׁתְּךָ עַד-חֲצֵי הַמְּלָכוֹת, וַיִּנְתֵּן לָךְ. ה, ד וַתֹּאמֶר אֲסִתֵּר, אִם-עַל-הַמֶּלֶךְ טוֹב--יָבוֹא הַמֶּלֶךְ וְהָמֹן הַיּוֹם, אֶל-הַמִּשְׁתֶּה אֲשֶׁר-עָשִׂיתִי לוֹ. ה, ה וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ--מִהְרֹו אֶת-הָמֹן, לַעֲשׂוֹת אֶת-דָּבָר אֲסִתֵּר; וַיָּבֵא הַמֶּלֶךְ וְהָמֹן, אֶל-הַמִּשְׁתֶּה אֲשֶׁר-עָשְׂתָה אֲסִתֵּר. ה, ו וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְאֲסִתֵּר בְּמִשְׁתֵּה הַיַּיִן, מַה-שָּׂאלְתְּךָ וַיִּנְתֵּן לָךְ; וּמַה-בְּקִשְׁתְּךָ עַד-חֲצֵי הַמְּלָכוֹת, וַתַּעַשׂ. ה, ז וַתַּעַן אֲסִתֵּר, וַתֹּאמֶר: שְׂאֵלְתִי, וּבִקְשִׁיתִי. ה, ח אִם-מִצְאֵתִי חוֹן בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ, וְאִם-עַל-הַמֶּלֶךְ טוֹב, לָתֵת אֶת-שְׂאֵלְתִי, וְלַעֲשׂוֹת אֶת-בְּקִשְׁתִּי--יָבוֹא הַמֶּלֶךְ וְהָמֹן, אֶל-הַמִּשְׁתֶּה אֲשֶׁר אַעֲשֶׂה לָהֶם, וּמִחֵר אַעֲשֶׂה, כַּדָּבָר הַמֶּלֶךְ. ה, ט וַיֵּצֵא הָמֹן בַּיּוֹם הַהוּא, שְׂמֵחַ וְטוֹב לֵב; וְכִרְאוֹת הָמֹן אֶת-מְרַדְּכִי בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ, וְלֹא-קָם וְלֹא-זָע מִמֶּנּוּ--וַיִּמְלֵא הָמֹן עַל-מְרַדְּכִי, חֲמָה. ה, י וַיִּתְאַפֵּק הָמֹן, וַיָּבוֹא אֶל-בֵּיתוֹ; וַיִּשְׁלַח וַיָּבֵא אֶת-אֶהָבִיו, וְאֶת-זָרֵשׁ אִשְׁתּוֹ. ה, יא וַיְסַפֵּר לָהֶם הָמֹן אֶת-כְּבוֹד עֲשָׂרוֹ, וְרַב בְּנָיו; וְאֵת כָּל-אֲשֶׁר גָּדְלוֹ הַמֶּלֶךְ וְאֵת אֲשֶׁר נִשְׂאוֹ, עַל-הַשָּׂרִים וְעַבְדֵי הַמֶּלֶךְ. ה, יב וַיֹּאמֶר, הָמֹן--אֵף לֹא-הִבִּיֵּא אֲסִתֵּר הַמְּלָכָה עִם-הַמֶּלֶךְ אֶל-הַמִּשְׁתֶּה אֲשֶׁר-עָשְׂתָה, כִּי אִם-אוֹתִי; וְגַם-לְמַחֵר אֲנִי קְרוֹאָה לָהּ, עִם-הַמֶּלֶךְ. ה, יג וְכֹל-זֶה, אֵינְנוֹ שׁוֹה לִי: בְּכָל-עֵת, אֲשֶׁר אֲנִי רֹאֶה אֶת-מְרַדְּכִי הַיְּהוּדִי--יוֹשֵׁב, בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ. ה, יד וַתֹּאמֶר לוֹ זָרֵשׁ אִשְׁתּוֹ וְכֹל-אֶהָבִיו, יַעֲשׂוּ-עִץ גְּבוֹה חֲמִשִּׁים אַמָּה, וּבִבְקָר אָמַר לְמֶלֶךְ וַיִּתְּלוּ אֶת-מְרַדְּכִי עָלָיו, וּבֹא-עִם-הַמֶּלֶךְ אֶל-הַמִּשְׁתֶּה שְׂמֵחַ; וַיִּיטֵב הַדָּבָר לַפְּנֵי הָמֹן, וַיַּעַשׂ הָעֵץ. { ס }

ו,א בלילה ההוא, נדדה שנת המלך; ויאמר, להביא את-ספר הזכרונות דברי הנמים, ויהיו נקראים, לפני המלך. ו,ב וימצא כתוב, אשר הגיד מרדכי על-בגתנא ות'רש שני סריסי המלך--משמרי, הסף: אשר בקשו לשלח ד, במלך אחשוורוש. ו,ג ויאמר המלך-- מה-נעשה יקר וגדולה למרדכי, על-זה; ויאמרו נערי המלך, משרתי, לא-נעשה עמו, דבר. ו,ד ויאמר המלך, מי בחצר; והמו ב,א, לחצר בית-המלך החיצונה, לאמר למלך, לתלות את-מרדכי על-העץ אשר-הכין לו. ו,ה ויאמרו נערי המלך, אליו--הנה המן, עמד בחצר; ויאמר המלך, יבוא. ו,ו ויבוא, המן, ויאמר לו המלך, מה-לעשות באיש אשר המלך חפץ ביקרו; ויאמר המן, בלב, למי יחפץ המלך לעשות יקר, יותר ממני. ו,ז ויאמר המן, אל-המלך: איש, אשר המלך חפץ ביקרו. ו,ח וביאו לבוש מלכות, אשר לבש-בו המלך; וסוס, אשר רכב עליו המלך, ואשר נתן פת'ר מלכות, בראשו. ו,ט ונתון הלבוש והסוס, על-נד-איש משרי המלך הפרתמים, והלבישו את-האיש, אשר המלך חפץ ביקרו; והרפיבהו על-הסוס, ברחוב העיר, וקראו לפניו, ככה יעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו. ו,י ויאמר המלך להמן, מהר קח את-הלבוש ואת-הסוס פאשר דברת, ועשה-כו למרדכי היהודי, היושב בשער המלך: אל-תפל דבר, מפל אשר דברת. ו,יא ויקח המן את-הלבוש ואת-הסוס, וילבש את-מרדכי; וירפיבהו, ברחוב העיר, ויקרא לפניו, ככה יעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו. ו,יב וישב מרדכי, אל-שער המלך; והמן נדחף אל-ביתו, אבל ויחפוי ראש. ו,יג ויספר המן לזרש אשתו, ולכל-אהביו, את, כל-אשר קרהו; ויאמרו לו חכמיו וזרש אשתו, אם מזרע היהודים מרדכי אשר החלות לנפל לפניו לא-תוכל לו--כי-נפול תפול, לפניו. ו,יד עודם מדברים עמו, וסריסי המלך הגיעו; ויבהלו להביא את-המן, אל-המשתה אשר-עשתה אסתר.

ז,א ויבא המלך והמן, לשותות עם-אסתר המלכה. ז,ב ויאמר המלך לאסתר גם ביום השני, במשתה היין--מה-שאלתך אסתר המלכה, ותנתן לך; ומה-בקשתך עד-חצי המלכות, ותעש. ז,ג ותען אסתר המלכה, ותאמר--אם-מצאתי חן בעיניך המלך, ואם-

על-המלך טוב: תנתן-לי נפשי בשאלתי, ועמי בבקשתי. ז,ד כי נמכרנו אני ועמי, להשמיד להרוג ולאבד; ואלו לעבדים ולשפחות נמכרנו, החרשתי--כי אין הצר שוה, בנזק המלך. {ס} ז,ה ויאמר המלך אחשורוש, ויאמר לאסתר המלכה: מי הוא זה ואי-זה הוא, אשר-מלאו לבו לעשות כן. ז,ו ותאמר אסתר--איש צר ואויב, המן הרע הזה; והמן נבעת, מלפני המלך והמלכה. ז,ז והמלך קם בחמתו, ממשתה הזו, אל-גנת, הביתו; והמן עמד, לבקש על-נפשו מאסתר המלכה--כי ראה, כי-כלתה אליו הרעה מאת המלך. ז,ח והמלך שב מגנת הביתו אל-בית משתה הזו, והמן נפל על-המטה אשר אסתר עליה, ויאמר המלך, הגם לכבוש את-המלכה עמי בבית; הדבר, יצא מפי המלך, ופני המן, חפו. ז,ט ויאמר חרבונה אחד מן-הסריסים לפני המלך, גם הנה-העץ אשר-עשה המן למרדכי אשר דבר-טוב על-המלך עמד בבית המן-גבה, חמשים אמה; ויאמר המלך, תלהו עליו. ז,י ויתלו, את-המן, על-העץ, אשר-הכין למרדכי; וחמת המלך, שככה. {ס}

ח,א ביום ההוא, נתן המלך אחשורוש לאסתר המלכה, את-בית המן, צרר היהודיים (היהודים); ומרדכי, בא לפני המלך--כי-הגידה אסתר, מה הוא-לה. ח,ב ויסר המלך את-טבעתו, אשר העביר מהמן, ויתנה, למרדכי; ותשם אסתר את-מרדכי, על-בית המן. {ס}

ח,ג ותוסף אסתר, ותדבר לפני המלך, ותפל, לפני רגליו; ותבך ותתחנן-לו, להעביר את-רעת המן האגגי, ואת מחשבתו, אשר חשב על-היהודים. ח,ד ויושט המלך לאסתר, את-שרבט הזהב; ותקם אסתר, ותעמד לפני המלך. ח,ה ותאמר אם-על-המלך טוב ואם-מצאתי חן לפניו, וכשר הדבר לפני המלך, וטובה אני, בעיניו--יכתב להשיב את-הספרים, מחשבת המן בן-המדתא האגגי, אשר כתב לאבד את-היהודים, אשר בכל-מדינות המלך. ח,ו כי איככה אוכל, וראיתי, ברעה, אשר-ימצא את-עמי; ואיככה אוכל וראיתי, באבדן מולדתי. {ס}

ח,ז ויאמר המלך אחשורש לאסתר המלכה, ולמרדכי היהודי: הנה בית-המן נתתי לאסתר, ואתו תלו על-העץ--על אשר-שלח ידו, ביהודיים (ביהודים). ח,ח ואתם כתבו על-היהודים פטוב בעיניכם, בשם המלך, וחתמו, בטבעת המלך: כי-כתב אשר-נכתב בשם-המלך, ונחתום בטבעת המלך--אין להשיב. ח,ט ויקראו ספרי-המלך בעת-ההיא בחדש השלישי הוא-חדש סיון, בשלושה ועשרים בו, ויכתב בכל-אשר-צוה מרדכי אל-היהודים ואל האשדרפנים-והפחות ושרי המדינות אשר מהדו ועד-כוש שבע ועשרים ומאה מדינה, מדינה ומדינה ככתבה ועם ועם כלשנו; ואל-היהודים--ככתבם, וכלשונם. ח,י ויכתב, בשם המלך אחשורש, ויחתם, בטבעת המלך; וישלח ספרים בידי הרצים בסוסים רכבי הרקש, האשתרנים--בני, הרמכים. ח,יא אשר נתן המלך ליהודים אשר בכל-עיר-ועיר, להקהל ולעמד על-נפשם--להשמיד ולהרג ולאבד את-כל-חיל עם ומדינה הצרים אתם, טף ונשים; ושללם, לבו. ח,יב ביום אחד, בכל-מדינות המלך אחשורש--בשלושה עשר לחדש שנים-עשר, הוא-חדש אדר. ח,יג פתשגן הכתב, להנתן דת בכל-מדינה ומדינה, גלוי, לכל-העמים; ולהיות היהודיים (היהודים) עתודים (עתידים) ליום הזה, להנקם מאיביהם. ח,יד הרצים רכבי הרקש, האשתרנים, יצאו מבהלים ודחופים, בדבר המלך; והדת נתנה, בשושן הבירה. {ס} ח,טו ומרדכי יצא מלפני המלך, בלבוש מלכות תכלת וחור, ועטרת זהב גדולה, ותכריז בוצ וארגמן; והעיר שושן, צהלה ושמחה. ח,טז ליהודים, היתה אורה ושמחה, וששן, ויקר. ח,יז ובכל-מדינה ומדינה ובכל-עיר ועיר, מקום אשר דבר-המלך ודתו מגיע, שמחה וששון ליהודים, משתה ויום טוב; ורבים מעמי הארץ, מתייחדים--כי-נפל פחד-היהודים, עליהם.

ט,א ובשנים עשר חדש הוא-חדש אדר, בשלושה עשר יום בו, אשר הגיע דבר-המלך ודתו, להעשות: ביום, אשר שברו איבי היהודים לשלוט בהם, ונהפוך הוא, אשר ישלטו היהודים המה בשנאייהם. ט,ב נקחלו היהודים בעריהם, בכל-מדינות המלך אחשורש, לשלח יד, במבקשי רעתם; ואיש לא-עמד לפניהם, כי-נפל פחדם על-כל-העמים. ט,ג

וְכָל-שָׂרֵי הַמְּדִינֹת וְהַחֲשָׁדִרְפָּנִים וְהַפְּחוֹת, וְעָשִׂי הַמְּלָאכָה אֲשֶׁר לַמֶּלֶךְ--מִנְשָׂאִים, אֶת-
 הַיְּהוּדִים: כִּי-נָפַל פֶּחַד-מֶרְדֳּכִי, עֲלֵיהֶם. ט, טז כִּי-גָדוֹל מֶרְדֳּכִי בְּבֵית הַמֶּלֶךְ, וְשָׁמְעוּ הוֹלֵךְ
 בְּכָל-הַמְּדִינֹת: כִּי-הָאִישׁ מֶרְדֳּכִי, הוֹלֵךְ וְגָדוֹל. ט, טז וַיִּכּוּ הַיְּהוּדִים בְּכָל-אֲיִבֵיהֶם, מִפֶּת-
 חֶרֶב וְהָרָג וְאֶבֶדן; וַיַּעֲשׂוּ בְשִׁנְאֵיהֶם, כְּרָצוֹנָם. טו, טז וּבְשׂוֹשׁוֹן הַבִּירָה, הָרְגוּ הַיְּהוּדִים וְאֶבֶד-

חמש	מאות,	{ר}
איש.	טז, טז	{ס} ואת {ר}
פרשנדתא	{ס}	ואת {ר}
דלפון,	{ס}	ואת {ר}
אספתא.	טח, טח	{ס} ואת {ר}
פורתא	{ס}	ואת {ר}
אדליא,	{ס}	ואת {ר}
ארידתא.	טט, טט	{ס} ואת {ר}
פרמשתא	{ס}	ואת {ר}
אריסי,	{ס}	ואת {ר}
ארידי	{ס}	ואת {ר}
וינתא.	טי, טי	{ס} עשרת {ר}

בְּנֵי הַמֶּן בְּן-הַמְּדִתָּא, צָרַר הַיְּהוּדִים--הָרְגוּ; וּבִבְזָה--לֹא שָׁלְחוּ, אֶת-יָדָם. ט, יא בַּיּוֹם
 הַהוּא, בָּא מִסְפַּר הַהֲרוּגִים בְּשׂוֹשׁוֹן הַבִּירָה--לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ. ט, יב וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְאַסְתֵּר
 הַמְּלָכָה, בְּשׂוֹשׁוֹן הַבִּירָה הָרְגוּ הַיְּהוּדִים וְאֶבֶד חֲמֵשׁ מֵאוֹת אִישׁ וְאֶת עֶשְׂרֵת בְּנֵי-הַמֶּן--
 בְּשָׂאֵר מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ, מָה עָשׂוּ; וּמַה-שָּׂאֵלְתֶּךָ וַיִּנְתְּנוּ לָךְ, וּמַה-בִּקְשָׁתֶךָ עוֹד וְתַעֲשֵׂה. ט, יג
 וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר, אִם-עַל-הַמֶּלֶךְ טוֹב--נִתְּנוּ גַם-מִחֶרֶת לַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּשׂוֹשׁוֹן, לַעֲשׂוֹת כְּדַת
 הַיּוֹם; וְאֶת עֶשְׂרֵת בְּנֵי-הַמֶּן, יִתְּלוּ עַל-הָעֵץ. ט, יד וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְהַעֲשׂוֹת כֵּן, וְתִנְתְּנוּ דַת
 בְּשׂוֹשׁוֹן; וְאֶת עֶשְׂרֵת בְּנֵי-הַמֶּן, תִּלּוּ. ט, טו וַיִּקְהְלוּ הַיְּהוּדִים (הַיְּהוּדִים) אֲשֶׁר-בְּשׂוֹשׁוֹן, גַּם

ביום ארבעה עשר לחדש אדר, ויהרגו בשושן, שלש מאות איש; ובבזזה--לא שלחו, את-
גדס. ט, טז ושאר היהודים אשר במדינות המלך נקהלו ועמד על-נפשם, ונח מאיביהם,
והרוג בשנאייהם, חמשה ושבעים אלף; ובבזזה--לא שלחו, את-גדס. ט, יז ביום-שלושה
עשר, לחדש אדר; ונח, בארבעה עשר בו, ועשה אתו, יום משתה ושמחה. ט, יח
והיהודיים (והיהודים) אשר-בשושן, נקהלו בשלושה עשר בו, ובארבעה עשר, בו; ונח,
בחמשה עשר בו, ועשה אתו, יום משתה ושמחה. ט, יט על-כן היהודים הפרושים
(הפרזים), הישבים בערי הפרזות--עשים את יום ארבעה עשר לחדש אדר, שמחה
ומשתה ויום טוב; ומשלח מנות, איש לרעהו. ט, כ ויכתב מרדכי, את-הדברים האלה;
וישלח ספרים אל-כל-היהודים, אשר בכל-מדינות המלך אחשורוש--הקרובים,
והרחוקים. ט, כא לקים, עליהם--להיות עשים את יום ארבעה עשר לחדש אדר, ואת
יום-חמשה עשר בו: בכל-שנה, ושנה. ט, כב כימים, אשר-נחו בהם היהודים מאיביהם,
והחדש אשר נהפך להם מיגון לשמחה, ומאבל ליום טוב; לעשות אותם, ימי משתה
ושמחה, ומשלח מנות איש לרעהו, ומתנות לאבינים. ט, כג וקבל, היהודים, את אשר-
החלו, לעשות; ואת אשר-כתב מרדכי, אליהם. ט, כד כי המן בן-המדתא האגגי, צרר כל-
היהודים--חשב על-היהודים, לאבדם; והפל פור הוא הגורל, להמם ולאבדם. ט, כה
ובבאה, לפני המלך, אמר עם-הספר, ישוב מחשבתו הרעה אשר-חשב על-היהודים על-
ראשו; ותלו אתו ואת-בניו, על-העץ. ט, כו על-כן קראו לימים האלה פורים, על-שם
הפור--על-כן, על-כל-דברי האגרת הזאת; ומה-ראו על-ככה, ומה הגיע אליהם. ט, כז
קיומו וקבל (וקבלו) היהודים עליהם ועל-זרעם ועל כל-הנלוים עליהם, ולא יעבור--
להיות עשים את שני הימים האלה, ככתבם וכזמנם: בכל-שנה, ושנה. ט, כח והימים
האלה נזכרים ונעשים בכל-דור ודור, משפחה ומשפחה, מדינה ומדינה, ועיר ועיר; וימי
הפורים האלה, לא יעברו מתוך היהודים, וזכרם, לא-יסוף מזרעם. { ס } ט, כט ותכתב
אסתר המלכה בת-אביחיל, ומרדכי היהודי--את-כל-תקף: לקים, את אגרת הפרים

הזאת--השנית. ט,ל וישלח ספרים אל-כל-היהודים, אל-שבע ועשרים ומאה מדינה--
מלכות, אחשוורוש: דברי שלום, ואמת. ט,לא לקים את-ימי הפרים האלה בזמניהם,
כאשר קים עליהם מרדכי היהודי ואסתר המלכה, וכאשר קימו על-נפשם, ועל-זרעם:
דברי הצומות, וזעקתם. ט,לב ומאמר אסתר--קים, דברי הפרים האלה; ונכתב, בספר.
{ ס } י,א וישם המלך אחשרש (אחשוורש) מס על-הארץ, ואיי הים. י,ב וכל-מעשה תקפו,
וגבורתו, ופרשת גדלת מרדכי, אשר גדלו המלך--הלוא-הם כתובים, על-ספר דברי
הימים, למלכי, מדי ופרס. י,ג כי מרדכי היהודי, משנה למלך אחשוורוש, וגדול ליהודים,
ורצוי לרב אחיו--דרש טוב לעמו, ודבר שלום לכל-זרעו. { ש }